

3

Síla lesa

Autobus projíždějící lesem náhle zabrzdil, jako by měl poruchu. Moje žena, která seděla na zadním sedadle od špiček u nohou až po prsa zabalená v dece jako mumie, se začala kácet k zemi, takže jsem ji podepřel a vrátil na místo. Báł jsem se, jaký vliv na ni bude mít nečekané přerušení spánku. Autobusu stála v cestě mladá rolnice s obrovským rancem na zádech a mezi jejíma nohama bez pohnutí sedělo cosi připomínající zvíře. Když jsem se na to zaměřil, pochopil jsem, že je to dítě, obrácené ke mně zády. Pod jeho malým, vystrčeným zadkem nepřírozně jasně zářila malá žlutá hromádka výměšků, jež ostře kontrastovala s tmným lesem na pozadí. Lesní cesta sevřená po obou stranách věčně zeleným porostem se před autobusem svažovala, takže rolnice s dítětem působily dojmem, jako kdyby se vznášely třicet centimetrů nad zemí. Zatímco jsem je sledoval, vykláněl jsem nevědomky levou část těla z okna. Obestřel mě vágní pocit nebezpečí, že na mě zpoza rozlehlých černých stínů propadlých skalisek, mezi které hledělo mé ztracené pravé oko, vyskočí a zaútočí cosi hrozivě beztvareho. Dítě se vyprazdňovalo žalostně dlouho. Soucítil jsem s ním, neboť mě jímá stejný stud, strach i netrpělivost.

Nad lesní cestou, kde jsme zastavili a která připomínala dno hluboké strouhy razící si cestu věčně zeleným, tmným porostem, jehož zdi jí svíraly z obou stran, se v úzkém pruhu táhlo zimní nebe. Odpolední obloha postupně bledla, jako se mění barva tekoucího proudu, a pozvolna se snášela níž a níž. V noci bezpochyby překryje a uzamkne les jako mušle maso uvnitř. Jak mě to napadlo, zmocnila se mě klaustrofobie. I když jsem vyrostl hluboko v lesích, kdykoli jsem se skrže ně vracel do rodného údolí, nedokázal jsem se zbavit dusivé tíhy na prsou. V hloubi tohoto pocitu dřímá stejný strach, jaký cítili mí mrtví předkové, když z obav před mocným Čósokabem po dlouhá léta prchali stále hlouběji a hlouběji do hvozdu, než objevili kotlinu vřetenovitého tvaru, které se jakž takž dařilo odolávat lesní erozi, a tam se usadili. Zde prýštila pitná voda. I mé dýchací cesty ucpával stejný, z představitivosti vyvěrající strach, jaký nutil „prvního muže“ naší rodiny – vůdce uprchlíků – jako smyslů zbaveného nořit se při hledání kotliny stále hlouběji a hlouběji do lesa. Čósokabe se jmenovala mocná, hrozivá a všudypřítomná entita překračující čas a prostor. Když jsem jako malý zlobil, babička mi vyhrožovala: „Jen počkej, až si pro tebe z lesa přijde Čósokabe!“ Slova, která dávala pocítit existenci strašlivého, všemocného Čósokabeho, jenž obýval svět společně s námi, děsila tehdy nejenom mě, malé dítě, ale i ji, osmdesátiletou ženu...

Autobus vyjel z krajského města před dobrými pěti hodinami. Na křižovatce v horském průsmyku všichni pasažéři krom nás se ženou přestoupili na autobus sjíždějící podél lesa k moři. Cesta, která z krajského města vedla skrz nejhustší část lesa do našeho údolí a následně podél řeky, jež z údolí vytékala, zamířila zpět dolů a opět se v horském průsmyku napojila na trasu autobusu mířícího k moři, byla již v dezolátním stavu. Když jsem si uvědomil, jak moc vozovka pod námi v tmném lese zchátrala, v hloubi duše mě to nepříjemně zasáhlo. Z ponuré, téměř černé, neproniknutelné zeleně cedrů, jedlí a několika druhů cypřišů mě sledovaly lesní oči. Dívaly se na mě jako na *myš*, kterou chátrající cesta zcela pohltila.